

V objatí oblúd

Ulice zahaľovala hmla. Svetlá pouličných l amp sa v nej rozp jali ako atramnet, vyliaty na snehovobielu blízku. Metsk y ruch nebolo po ut' nikde navôkol.

S ice som napínala u i, čo najviac to šlo v snahe za ut' aspoň nepatrny náznak toho, že sa vonku nenachádzam sama. No nepočula som ni  okrem svojho zr ychlen ho dychu a tlmeného zvuku, ktor y vydávali podr zky mojich topánok, keď prudko nar zali o kamenn y chodník. Chcela som sa čo najrýchlejšie dostať domov.

Vonku už panovala tma. Hviezdy vystúpili na indigov e nebo ako herci na javisko v divadle, aby zažiarili vo svetl ch reflektorov, ktor ymi tu bol mesa ny svit vyžarujúci zo zlatist ho piliera, posaden ho vysoko na oblohe.

Ak by som sedela doma vo svojej izbe a sledovala by som tento úkaz spoza okna, ur cite by ma fascinovala t  krása. Takto však - so spla ene b i iacim srdcom, čo mi nar zalo do hrudn ho ko a, akoby to bolo väzenie, z ktorého sa musí vymaniť, mi no n  obloha nepripadala až takou malebnou.

Nevedela som určit', z čoho presne pramen  m j strach. Pripisovala som to tomu, že som sa vonku nachádzala v tak  neskor  hodinu, na čo som v bec nebola zvyknut . A ešte k tomu sama!

Do chrbta sa mi zaprel silny vietor a ja som skr ila plecيا, aby sa mi zimny vzduch nepredral pod kabát. Keď som pred viac ako šiestimi hodinami utekala z domu, na niečo ako  al či čiapka som ani nepomyslela. Decembrov e počasie s ice nesklamalo ani dnes a mestu doprialo bohat  nádielku snehu. Z tej už však nezostalo viac ako zopár ml k pri okraji cesty a menšie h by sivastej ka e zafarbenej od v fukov áut.

Cez deň mi ale neprítomnosť bavlny na krku v bec neprek zala. Sled ned vn ch udalostí mi zakazoval mysliet' na tak  malichernosti.

Bola to sobota ako ka d  in . Mama s otcom ma zavolali obedovať. Na tom, samozrejme, nebolo nič neobvykl , keby u nás už nejak  čas nepanovala dusný, nap t  atmosféra, pri ktorej sa zdalo, že aj od jediného uhran iv ho pohľadu by dokázal vzb knut' cel  dom.

Sprvu som sa tento problém medzi rodičmi snažila rie it'. No neskôr, keď mi už situácia začala prerastať cez hlavu, som sa rozhodla ich ignorovať.

A to bola moja najväčšia chyba. Na a rodina už spolu pri stole ani neprehovorila, aj napriek tomu, že predtým cinkanie príborov sprevádzali naše hlasy, ako sme spolu z palisto konverzovali. Ale dnes padla pri stole len jedna jedina veta.

T  spôsobila, že vesmír, v ktorom som si spokojne na ivala a verila, že pretrvá naveky, sa

roztrieštil na myriadu neskutočne malých častí, ktoré sa už nedali zalepiť ani tým najsilnejším lepidlom. Pretože, keď som sa pokúsila tie čiastočky zodvihnúť v snahe o ich nápravu, rozpadli sa mi v rukách na márný prach.

Mama mi oznámila, že tenký ľad pod jej vzťahom s otcom sa prelomil a ich jediným riešením je rozvod. Ešte mám živo v pamäti, ako som pri jej slovách vyskočila zo stoličky tak prudko, až som ju prevrhla. Zostala som paralyzovaná. Svet okolo mňa sa zastavil a keď sa opäť rozhýbal, už plynul dvojnásobnou rýchlosťou.

Z očí mi vytriskli slzy. V duchu som si pritom opakovala, že to nemôže byť pravda. Všetko sa napraví, ja všetko napravím. Presviedčala som mamu aj otca, aby si to rozmysleli. Toto mi predsa nemôžu urobiť. Navrhla som im niekoľko alternatív, ale oni ich všetky odmietli. Vraj ich rozhodnutie je definitívne.

To bola posledná kvapka v pohári. Bezmyšlienkovite som sa rozbehla do predsiene, vzala svoj kabát z vešiaka a obula som si topánky.

„Nenávidím vás!“ To boli moje posledné slová predtým, než sa za mnou zabuchli dvere.

Ponáhľala som sa rovno k svojej najlepšej priateľke, jedine tam som mohla nájsť svoje útočisko. To, či ma moji rodičia hľadali alebo mi volali, som nezistila, lebo môj mobil zostal doma. Ak sa aj dovtipili, kde sa nachádza ich dcéra, neprišli si po ňu.

Tak som musela ísť domov sama. Pukalo mi srdce pri myšlienke, že sa tam musím vrátiť.

Avšak strach, ktorý som teraz cítila, nepramenil z dnešných udalostí - že prídem o jedného zo svojich rodičov, že sa budem musieť rozhodnúť, komu byť nablízku a komu dať za pravdu, keď sa začne realizovať ich rozvod. Nie. Tento strach mi skrúcal žalúdok a spôsobil, že sa mi zježili chĺpky na rukách. Akoby sa ma zmocnila akási zlá predtucha.

Vyšla som z malej, úzkej uličky lemovanej vysokými stenami obytných domov, pri ktorých stáli kontajnery a porozhadzované vrecia s odpadom. Ul'avilo sa mi, že som sa konečne zbavila toho smradu, no následne mi došlo, že nie všetky moje zmysly boli takto rozptyľované.

Ticho, ktoré vonku panovalo, bolo pre naše mesto až netypické. Vždy sa predsa po vonku niekto potuloval a po cestách sa bláznivo šinuli autá.

Presviedčala som sa, že jedine tá samota a komerčné horory môžu za môj nevysvetliteľný strach.

Keď som odbočila do ďalšej uličky, náhle ma oslepili ostré svetlá auta zaparkovaného presne v strede cesty, iba pár metrov predom mnou.

Zatienila som si oči rukou a zaškúlila tým smerom, aby som zistila, čo sa deje.

Pri aute postávali štyria muži. Všetci boli veľkí a mohutní ani hora.

Dvaja z nich sa opierali o auto, ďalší pred nimi horlivo gestikuloval a ten posledný sa krčil v jeho tieni. Na prvý pohľad sa zdalo, že spolu vedú všedný rozhovor, no len čo som napla uši, uvedomila som si, že ich slová doprevádza rozzúrený sykot. Muži sa o niečom hádali a nadávali si.

Následne jeden z nich siadol do vrečka svojho kabáta a vytiahol z neho akýsi predmet, ktorý sa zaleskol vo svetle pouličných lúčov.

Možno ak by sa jednalo o hocičo iné, ani by som nepostrehla, čo drží v ruke.

No on mal pri sebe zbraň.

Nevdojak som sa dovtúpila, prečo som mala po celý čas taký nepríjemný pocit. Podvedome som tušila, že ma postihne niečo zlé. Zhíkla som od zdesenia. Ani som si pritom nestihla uvedomiť, akej hlúposti som sa práve dopustila.

Šum v diaľke ihneď ustal. Pozornosť tých mužov sa okamžite upriamila na mňa.

Na mieste som stúpila.

Kolieska v mojej hlave sa rozhýbali na plné obrátky. Zvažovala som svoje možnosti. Nepoznala som tých mužov. Netušila som, čo sú zač, ani aké sú ich úmysly. V mysli sa mi vynorili rozličné myšlienkové pochody a už som si predstavovala tie najhoršie scenérie. Nemala som poňatia, ktorá z nich bude pravdivá, iba som vedela, že sa odtiaľ musím pohotovo dostať preč.

Ešte predtým, ako by sa tí štyria zmohli na hociakú reakciu, začala som pred nimi cívať a rýchlo som sa zvrtila na päte, aby som odtiaľ čo najskôr zmizla.

Rozbehla som sa po ceste. Už sa predo mnou zo šera vynárala ulička, ktorou som prišla predtým, keď noc odrazu pretľal výstrel.

Próza

II.kategória

Gabriela Feješová, 17 rokov

Súkromná stredná odborná škola Rimavská Sobota